

Таємне послання Доли

Один день з майбутнього

Закинувши голову назад, я втягую в старі легені запах трав, набитих у люльку.

Символи, цифри та літери кружляють навколо мене, складаючись у безглузді візерунки, немов крапельки води у бурхливому океані.

Закочую очі, повністю вивільняючи свої сили.

Зосереджуючись на течії.

Поволі окремі блискучі краплі здіймаються над кипучими хвилями, промовляючи до мене:

Загублена змінить те, що було раніше;

Прикута до воїнів смерті, стане безсмертною.

Ї дайжине в отлосі... чотирьох...

..., ..., роанах та Змію Мудрості.

Ув'язнена розкриє злу таємницю,

під оюавтр хинбаряг... вдалечінь.

Їхне... .. перебіг війни.

*Жахливий оживе,
Бо ж загублена чує його... ревіння.*

Мимохіть вирячую очі.

Раптовий дощ окроплює мої запалі щоки.

Уперше за багато років загадкові слова, що відкрилися мені, виявляються заплутаними, незрозумілими. Ця дивна незавершеність до болю неправильна і вкрай тривожна.

Стискаючи пальцями свою тогу, приголомшено розтуляю вуста, з яких умиль випадає люлька.

Пояснення лише одне: ще хтось, окрім мене, може бачити майбутнє.

Десь на світі ховається дехто не лише із силою пророкувати долю, але й з рідкісною здатністю керувати нею.

Сталася подія, яка трапляється раз на тисячоліття. *Знову.*

Усе от-от зміниться.

1

Та, що вижила

Алексіс; Крит, травень 2100 р.

Не обійшлося без людських жертв? — тихо запитує Персефона, щойно Аїд переступає через поріг, стукаючи залитими багряною кров'ю чоботами.

Засміявшись, чоловік цілує дружину в чоло:

— Місію виконано.

Навіть після кількох тижнів спільного проживання з батьками мене досі бентежать їхні розмови.

У титанів чорна кров.

Батько так і не відповідає на запитання матері.

Я повільно відступаю від розлогого палацу дому Аїда.

Стародавня мармурова споруда підноситься на вершині пагорба на острові Крит, оточена безкрайнім Егейським морем. Відкидаючи помаранчеві промені на поверхню води, на заході котиться донизу втомлене за день сонце.

Повітря вібує від гудіння комах.

— Люба, ти *не* повинна цього робити, — шепоче Персефона, біля якої непорушно стоїть Чарлі. Гідра, дракон-

захисниця, що сидить на плечі жінки, видає тужливий крик, дихаючи вогнем.

У сутінках полум'я здається майже сліпучим.

Мати ще сильніше насуплюється.

Різкий дзвін відлунує в моєму черепі, коли схиляю голову, щоб краще її бачити.

Тільки братові відомо те, що я сліпа на ліве око та глуха на ліве вухо. Жорстоке дитинство залишило на мені свої сліди.

Викувало мене, зробивши тою, ким я зараз є.

Симфонія благальних голосів без упину гримить у моїй голові — усі вони померли через мене.

Алексіс, ти не зла людина.

Мое справжнє ім'я — Геркулес.

Ні, ти — чудовисько.

Зціплюю зуби.

Це неправда.

Звісно, що правда.

Мені знадобилося лише двадцять років, щоб збожеволіти.

Помічаю, як Персефона до побіління пальців стискає руку Чарлі; їхні тоги розвіваються від весняного бризу.

Уздовж берега, немов змії, повзають химерні тіні.

Зовсім скоро над землею запанує ніч.

Насилу усміхнувшись, я завертаю рукав свого плаща й прикладаю долоню до напису «Ч+А», недбало витатуйованого на моєму передпліччі. Два витончені золоті зап'ястники, подарунок матері, ховають мої старі шрами; час від часу один з них дзеленчить, ударившись об шлюбний браслет.

Чарлі — довгов'язий і рідний до болю — урочисто киває мені, з ніжністю у жовтих очах торкаючись свого татуювання.

Під складками моєї тренувальної тоги ворухиться Нікс, обіймаючи мене за стан міцніше, ніж зазвичай. Пухнастик-молодший, який сидить коло моїх ніг, тихенько скиглить, теж відчуваючи шем у грудях, спричинений нашим зв'язком.

У мене спиною ходить мороз.

Кожна клітина мого тіла вимагає, щоб я обійняла брата. У ідеальному світі ми б ніколи не розлучилися. У ідеальному світі я була б людиною.

Але це не так.

У Спарти свої закони.

Боже, будь ласка, врятуй мою душу.

Полум'я смолоскипів, які охороняють вхід до палацу, відкидає чудернацькі відблиски на наші обличчя — матері, дочка та новоприйнятого сина.

Мене вже *надто* пізно рятувати.

— Я знаю, як ти почуваєшся. — Голос Персефони луною проноситься наді мною, її босі пальці ніг впиваються в короткі травинки, що визирають з-під каміння на просторому подвір'ї. — Твої страх і лють лишають гіркий осад на землі. Я відчуваю смак твоїх... *імпульсів*.

Мама занадто добра.

Вона не хоче соромити мене у присутності Чарлі, однак паніку на її лиці важко не помітити.

Жінка чує ревіння мого божевілля; видає, що моя вбивча кров закипає, повільно розчиняючи в собі ясність думок.

Мимоволі виображую собі отця Джона з повними жаху очима, який бризкає мені в обличчя святою водою, шепочучи: «Ти одержима... Ти одна з *них*. Гидота».

Мовчки киваю йому на знак згоди.

— Алексіс, отямся. — Слова Персефони вібрують від сили. Здригнувшись, повертаюся до реальності.

Отець Джон проповідує десь у Монтані.

Я ж важко дихаю на Криті.

Блаженні та прокляті живуть під одним небом.

— Алексіс, *будь ласка*. — Світлі кучері дружини Аїда злегка піднімаються під золотим лавровим вінком, коли вона вивільняє власні сили, успадковані нею від батька — жадливого

темного створіння, яке, згідно із чутками, має владу над рослинами.

За вдачею Персефона напрочуд ніжна й турботлива, але її здібності *страхітливі*.

Для прикладу, цієї миті я втрачаю глузд, а вона відчуває, як це відбувається.

За останні кілька місяців життя на Криті — уникання Диявола та Втілення Зла (моїх чоловіків) і намагання відшукати хоча б крихту спокою (досі в пошуку) — мені стало відомо, що більшість помилково вважає цей острів володінням дому Аїда.

Насправді ж Крит належить Персефоні.

Їхній шлюбний зв'язок спотворив її сили, перетворив у щось темне.

Зануривши їх глибоко в кам'янистий ґрунт, вона заволоділа землею й тепер *відчуває* кожну людину, тварину й рослину на острові.

Що довше хтось перебуває тут, то чіткіше Персефона бачить їх наскрізь.

Її неможливо обдурити.

Ось чому на Криті живуть лише мої батьки.

Ніхто зі спартанців не відвідує його. *Ніколи*.

— Тебе постійно турбують жахливі емоції, дочко... Будь ласка, не дозволяй їм керувати тобою, — повільно промовляє жінка, ретельно підбираючи слова. — Ти можеш лишитися з нами, відмовитися від боротьби.

Її кучері здіймаються ще вище проти всіх законів тяжіння.

— Федерація *не* здатна змусити тебе приєднатися до Загону Смерті, — продовжує мама, водночас Гідра видає ще один рев, змішаний з помаранчевим полум'ям. — Вони не зуміють забрати тебе із цієї землі.

Вогонь дракона освічує любов у очах Персефони.

— Живи в безпеці — будь *кращою* за тих, хто скривдив тебе.

Усе, чого я коли-небудь бажала, — це тихе буття для нас із Чарлі. Їжа, ліжко й дах над головою. Можливість проводити свої дні за навчанням.

Пропозиція матері схожа на рай.

Однак після двадцяти болісних років на цьому світі я нарешті прийняла правду: мене не було створено для мирного життя — мені судилося змушувати своїх кривдників страждати.

Спарта дістане своє.

Я скористаюся своїми силами сповна або ж помру, намагаючись зробити це. *Найімовірніше, останнє*.

Спокуту й помсту розділяє гостре, ніби бритва, лезо, по якому я вже крокую.

— Якщо ти станеш на цей шлях, Алексіс, буде несолодко, — твердо каже Персефона. — Твоїй душі доведеться заплатити високу ціну — але я *вірю* в тебе. Тобі все вдасться... просто таке залишає вічний слід на чийсь свідомості. Пам'ятай: наш світ не добрий.

Натягну ю каптур свого нового плаща на прикрашену рубінами корону:

— Мій теж.

Я вже втратила свободу, моральність і *людяність*.

Задихаючись від жаху, відвертаюся від Персефони й Чарлі та мчу вниз пагорбом, поки не втратила сміливість. Поруч зі мною розмитою плямою скуйовдженої шерсті біжить захисник.

На краю подвір'я на мене чекає Аїд. Цербер, що сидить біля нього, нараз повертає три морди з висолопленими язиками в мій бік, схвильовано розмахуючи хвостами.

Щойно Пухнастик-молодший стрибає на нього, обидва собаки, майже одного розміру, падають у траву, перш ніж почати качатися по ній.

Спостерігаючи за їхніми витівками, батько хитає головою з легкою усмішкою на вустах.